

Arrest

nr. 125 550 van 12 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van enerzijds de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 augustus 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van anderzijds de beslissing van diezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2011 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste thans bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 januari 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2011 werd ingediend door :

M(...), M(...) (N° R.N. (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Albanië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij vroeg op 10.05.1999 asiel in België aan onder een valse identiteit. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.08.1999 met de beslissing "niet ontvankelijk" door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In 2005 en in 2009 vroeg betrokkene, nog steeds onder een valse identiteit, verblijf om humanitaire redenen. Deze aanvragen werden geweigerd op respectievelijk 16.04.2008 en 06.05.2011. Het feit dat betrokkene met zijn schrijven van 30.05.2011 zijn ware identiteit bekend maakt, en verklaart spijt te hebben van zijn bedrog, vormt geen buitengewone omstandigheid dat hem ervan weerhoudt om de aanvraag in Albanië in te dienen.

Vervolgens stelt betrokkene dat terugkeer naar Albanië een levensgevaar met zich zou meebrengen. Aangezien hij dit niet aantoon, hebben we dit argument niet in zijn voordeel weerhouden, noch kan betrokkene zich beroepen op artikel 3 E.V.R. M..

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 1999 in België verblijft, Nederlands leert, werkbereid is, sociale contacten heeft en aanbevelingsbrieven voorlegt, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 27 augustus 2013 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, zij luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van N(...), D(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M(...), M(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Albanië,

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 13.07.2011.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet tijdig laten weten dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet overeenkomstig artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op in de mate dat het beroep gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2013.

De exceptie wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij geen schending op van een hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoeker betreffende deze exceptie dat het belang bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten erin is gelegen dat de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verloren gaat wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevoerd.

In het verzoekschrift heeft de verzoeker het volgende uiteengezet in verband met het belang:

“De ontvankelijkheid kan terzake niet betwist worden nu verzoeker over een hoedanigheid en een belang beschikt om de vordering in te stellen.

De veiligheid van zijn persoon komt in het gedrang alsmede zijn toekomst.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De Raad merkt samen met de verweerder op dat artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het artikel 7 van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd waardoor het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd alsook op grond van de vaststelling dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13 juli 2013. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris of zijn gemachtigde bijgevolg niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en op grond van dezelfde onbetwiste feitelijke vaststellingen, opnieuw aan de verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan de verzoeker geen nut opleveren. De loutere affirmaties die in het verzoekschrift worden geponeerd omtrent het belang, tonen niet aan welk concreet voordeel de verzoeker kan puren uit een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Ook de opmerkingen ter terechtzitting doen aan het voorgaande geen afbreuk, temeer daar de verzoeker meent zijn belang bij het vernietigen van de tweede bestreden beslissing te kunnen gronden in de eerste bestreden beslissing. Daargelaten dat de verzoeker zich terzake beperkt tot loutere beweringen, dient te worden opgemerkt dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke beslissingen vormen, met elk een eigen feitelijk en juridische grondslag. Er kan dan ook niet worden verwezen naar de ene beslissing om het belang bij de andere beslissing aan te tonen.

Gelet op hetgeen voorafgaat stelt de Raad vast dat de verzoeker niet aantoont welk concreet voordeel hij bij een eventuele vernietiging kan halen in de mate dat het beroep is gericht tegen de jegens hem getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, vermag de gemachtigde niet anders dan opnieuw eenzelfde bevel aan de verzoeker af te leveren.

Het beroep is zodoende niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing en dit bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

De exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen in de nota met opmerkingen is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet. Uit het betoog ter ondersteuning van dit middel blijkt dat de verzoeker zich uitsluitend richt tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten. Hierboven werd vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is wat de tweede bestreden beslissing betreft. Het eerste middel behoeft dan ook geen onderzoek ten gronde.

4.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*.

De verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker heeft op 20.12.2011 een aanvraag overeenkomstig art. 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

De beslissing heeft twee jaar op zich laten wachten.

Verzoeker verblijft ondertussen bijna 15 jaar in het land en heeft bijna de leeftijd van 63 jaar.

Het is evident dat het niet getuigt van behoorlijk bestuur om meer dan 2 jaar te wachten alvorens een negatieve beslissing te betekenen aan verzoeker zeker wanneer deze hier al 15 jaar is en de jaren die hij nog tegoed heeft schaarser worden.

De redelijke termijn is hiermee geschonden.

Een behoorlijk bestuur houdt in dat binnen een redelijke termijn een beslissing moet genomen worden en dat verzoeker hiervan in kennis is gesteld en dat bij miskennis hiervan de administratie niet meer gerechtigd is een voor verzoeker negatieve beslissing te nemen maar een inwilliging van zijn verzoek.”

Waar de verzoeker in de aanhef van het middel een schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad er op dat het bestuursrecht geen uniek en enig *“beginnsel van behoorlijk bestuur”* kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Afgezien van de aangevoerde schending van de redelijke termijn, laat de verzoeker na te verduidelijken welk ander beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Wat de aangevoerde schending van de redelijke termijn betreft, merkt de Raad op dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Een termijn van *in casu* ongeveer één jaar en tien maanden, om een aanvraag te behandelen, kan bijgevolg niet als onredelijk lang beschouwd worden. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet werden ingediend, moeten behandeld worden. De verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoeker zou ontstaan (cf. RvV 18 februari 2008, nr. 179.757).

Het tweede middel kan dan ook niet worden aangenomen.

4.3. In een derde middel beroept de verzoeker zich op een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Verzoeker verblijft bijna 15 jaar in België.

Langdurig verblijf zelfs onder illegaal statuut maakt in vele gevallen een buitengewone omstandigheid uit om tot regularisatie te kunnen overgaan.

Wellicht worden er dagelijks mensen die in illegaal verblijf verkeren, geregulariseerd.

Verweerder wordt gesommeerd te antwoorden op de vraag of er ooit een persoon werd geregulariseerd die langdurig in illegaal verblijf heeft verkeerd en zo ja waarom dit argument voor verzoeker niet wordt aangehaald.

Verzoeker kent tientallen personen die zich in dezelfde situatie bevonden als hem en die zijn geregulariseerd.

Het gaat niet op dat de ene wel wordt geregulariseerd en de andere na een langdurig verblijf niet terwijl zij zich in dezelfde voorwaarden bevinden.

Iedereen is gelijk voor de wet en het behoort zeker aan verweerder om zich hiernaar te richten.”

De Raad merkt op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld of dat ongelijke situaties gelijk worden behandeld (cf. RvS 16 september 2002, nr. 110.245)..

In casu dient echter te worden vastgesteld dat de verzoeker zich tot de loutere bewering beperkt dat andere personen in dezelfde situatie wel werden geregulariseerd, doch hij brengt hieromtrent geen concrete gegevens aan die een daadwerkelijke vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als de verzoeker op een verschillende wijze werden behandeld. De verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen en het uiten van niet onderbouwde bedenkingen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel is dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE